

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

La caricatura de la màscara

La història. Tarento i Roma, 2006. Sergio Morra, play-boy arribista, vol fer carrera política, se'n va a Roma per conèixer Silvio Berlusconi i beneficiar-se de la seva influència, però les coses es torcen per al Silvio. **Les formes.** Només començar, uns rètols adverteixen que el què veurem no és periodisme. 'Todo documentado. Todo arbitrario', aforisme de Giorgio Manganelly que tanca la cita prèvia. Qui avisa, no és traïdor. Paolo Sorrentino (Nàpols, 1970) guionista i director de 'Silvio (y los otros)' ('Loro International Cut') munta el seu bigarrat carnaval sobre les grandeses i misèries de Silvio Berlusconi 'Il Cavaliere', temible empresari i gens escrupolós polític. Sorrentino havia fet dues pel·lícules de 100 minuts. Per allò de la distribució, ara les veiem en una, havent perdut durada. Potser per això, en la primera hora del film, Berlusconi ni apareix. Es parla d'Ell-com en les obres de teatre segle XX. És el primer acte. Tot seguit, en el segon i tercer, el Personatge irromp amb fascinant i fascinada presència, que anul·la a 'los otros' del títol. Com succeïa amb 'El Lobo de Wall Street' de Martin Scorsese, no queda clar si el cineasta no cau

rendit davant les males arts d'un paio que sap vendre fum, jugant amb les febleses i les il·lusions dels incauts que l'escolten. Ull viu i orelles tieses a l'escena que Silvio ven un apartament de luxe a una pobra senyora pobra. Mentrestant, Sorrentino tan aviat es queda garratibat i estupefacte, com híper-ventila situacions i personatges. Compilat i gens debatut, gosaria dir que Paolo Sorrentino pateix d'una aguda síndrome Berlusconi. A cada

pel·lícula que ordeix, perd el cul, i el que convingui, per demostrar-se a sí mateix que és l'hèroe putatiu d'un Fellini epidèrmic i d'un populista Vittorio de Sica dissecat. Amb tot, ¿es possible fer la caricatura d'una màscara?

El fons. Compte amb els venedors de llengua llarga i

consciència curta.

La imatge. El camió d'escombries esbombant la merda damunt la 'beautiful people'.

La frase. 'El altruismo es la mejor manera de ser egoista', admet el cínic Silvio. ¿Ser generós amb el proïsme ens fa dormir sense pín-doles?

La recomanació. Col·leccionistes d'obres mestres a lo Sorrentino. 'Sorry'!

Silvio (y los otros)

Director: Paolo Sorrentino.
Intèrprets: Tony Servillo, Elena Sofia Ricci. Itàlia, 2018. 150'.
JCA Alpicat, Principal Lleida.